

Uzasadnienie

Projekt uchwały w sprawie nadania nazwy rondu znajdującemu się w ciągu drogi krajowej nr 55 w miejscowości Baldram, jest wynikiem wniosku w przedmiotowym zakresie, z którym wystąpili mieszkańcy gminy Kwidzyn w dniu 29 września 2020 r. proponując nazwę: „Rondo imienia Błogostawionego Ks. Jerzego Popiełuszki”. Do wniosku zostały załączone listy podpisów mieszkańców gminy Kwidzyn, popierających nadanie takiej nazwy rondu. Wnioskodawcy argumentując swoją propozycję podkreślają, że Błogostawiony Ksiądz Jerzy Popiełuszko jest człowiekiem, który szczególnie przysłużył się dla narodu polskiego. Ponadto we wniosku mieszkańcy powołują się na fakty z życia Księdza Popiełuszki, które w ich ocenie zasługują na uznanie.

Jerzy Aleksander Popiełuszko, wcześniej Alfons Popiełuszko (1947-1984) – polski prezbiter rzymskokatolicki, kapelan warszawskiej „Solidarności”, obrońca praw człowieka w PRL, zamordowany przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, błogostawiony Kościoła katolickiego.

Jerzy Popiełuszko był ministrantem i wyróżniał się głęboką religijnością. Pierwszą Komunię Świętą i bierzmowanie przyjął w tym samym roku – 1956. W latach 1961–1965 uczęszczał do liceum w Suchowoli. Po maturze, 24 czerwca 1965 r. wstąpił do Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie. Po pierwszym roku studiów został skierowany do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał w latach 1966–1968 w specjalnej jednostce dla kleryków o zaostrzonym rygorze w Bartoszycach. Pobór kleryków był elementem represji wobec Kościoła w Polsce. Popiełuszko nie dał się złamać, inicjował opór, podtrzymywał na duchu kolegów, choć spotykały go za to bezwzględne kary. Wojsko wyniszczyło go fizycznie. Na początku 1970 r., już po powrocie do seminarium, ciężko zachorował i niemal cudem udało się go uratować. Kłopoty zdrowotne towarzyszyły mu już do końca życia. 28 maja 1972 r. otrzymał święcenia kapłańskie z rąk prymasa kardynała Stefana Wyszyńskiego. Następnie pracował w parafiach w Ząbkach (1972–1975) i Aninie (1975–1978). Później był księdzem w warszawskich kościołach: Dzieciątka Jezus, św. Anny, a od czerwca 1980 r. św. Stanisława Kostki. W 1978 r. został duszpasterzem środowisk medycznych w Warszawie. Od sierpnia 1980 r. był związany ze środowiskami robotniczymi, aktywnie wspierał także „Solidarność”. W czasie strajku został wysłany do odprawiania mszy w Hucie Warszawa. W stanie wojennym w kościele św. Stanisława Kostki organizował Msze za Ojczyznę. Swoją działalnością duszpasterską i nauczaniem